

Hoofdstuk 17

De echoput

Aan het eind van het doolhof achter een paar struiken zien ze een diepe put.

‘Hallo,’ roept Flapsok voor de grap in de put. ‘Hallo, hallo,’ klinkt zijn eigen stem weer terug.

Wat een vreemde put, denkt Flapsok. Het lijkt wel een echoput.

Hij heeft opeens zin om iets raars te zeggen.

‘Hoeperdepoep,’ roept hij heel hard in de put.

‘Hoeperdepoep,’ horen ze opnieuw. Opa en Flapsok moeten allebei lachen.

Dan horen ze een ander geluid, een stemmetje roept: ‘Bah, bah, bah!’

Wie zegt dat? Flapsok tuurt naar beneden. Daar in de diepte beweegt wat. Nu hoort hij nog een ander geluid, het is net alsof er iemand huilt.

Helemaal op de bodem van de put ziet hij een klein kaboutertje met een groen mutsje. Hoe komt die nou in de put terecht, maar wat nog belangrijker is, hoe komt hij er weer uit?

‘Hallo,’ roept Flapsok. ‘Wees maar niet bang, ik kom je helpen, helpen.’

‘Nee, nee, nee,’ klinkt het verdrietig uit de put. ‘Ik wil er niet uit. Laat mij maar lekker zitten, zitten.’

Hè, wat is dat nou? Flapsok kan hem daar toch niet laten!

‘Toe nou maar,’ dringt hij aan.

‘Ik durf niet, niet.’ Het kaboutertje klinkt heel bang.

Wat moet Flapsok nu doen? Hoe krijgt hij de kabouter uit de put?

‘Mijn oma bakt heerlijke appelflappen, appelflappen,’ roept hij.

Het is even stil in de put.

‘Nou oké, dan maar, dan maar,’ klinkt een bibberend stemmetje.

Flapsok kijkt naar de emmer die naast de put staat. Het is een emmer met een touw eraan. Hij denkt diep na. Hmm, misschien lukt zijn plannetje. Met een grote zwaai zwiept hij de emmer de put in.

‘Au, au!’ klinkt het opeens.

Oei, heeft de kabouter de emmer soms op zijn hoofd gekregen?

‘Is alles goed daar?’ roept hij bezorgd.

‘Goed daar, goed daar,’ klinkt de echo.

Flapsok kijkt naar beneden en ziet een rondspringende kabouter met een emmer op zijn hoofd. Oeps, daar is toch even wat fout gegaan.

‘Lukt het, lukt het?’ roept hij een beetje bang.

Het is even stil en dan hoort hij: ‘Trek me maar omhoog, omhoog.’

Gelukkig is alles goed met de kabouter en nu kan Flapsok hem samen met opa uit de put halen.

Even later trekken ze het kaboutertje omhoog. Die knippert wat met zijn ogen tegen het felle licht. Hij heeft al een hele tijd in de donkere put gezeten. Met bange ogen kijkt hij snel om zich heen. Zijn wipneusje trilt van angst en er hangt een grote drup aan.

‘Wie ben jij?’ vraagt Flapsok nieuwsgierig. ‘En waarom ben je zo bang?’

‘Ik ben kabouter Drupneus uit het Toverballenbos,’ snikt het ventje. ‘De trollen willen onze toverballen stelen en toen heeft de trollenkoning mijn vriendjes omgetoverd tot stenen kabouters. Ik kon nog net op tijd wegrennen.’

Dikke tranen rollen over de wangen van Drupneus. ‘Nu weet ik niet waar ze zijn.’

‘Ik help je wel zoeken,’ zegt Flapsok. ‘We moeten eerst opa naar huis brengen.’

Oma is dolblij dat ze opa weer ziet. Ze geeft hem op iedere wang een dikke smakzoen.